

get jeg end paafskønner det særdeles Meget, der i mange Retninger er givet ved det foreliggende Forslag, er der dog væsentlige Ting, som jeg kunde ønske forandrede. Men jeg haaber, at de ikke ville være mere væsentlige, end at det vil være muligt at tilveiebringe baade Rigsdagens Billigelse deraf og den høitærede Justitsministers Samtykke dertil.

At denne nye Ret, der etableres ved Lovudkastet, og hvis Opgave kan siges at være den at tage i Arv den Myndighed, som Politidirectøren hidtil har udøvet ved sin Protokol, bliver henlagt under Kjøbenhavns Criminal- og Politiret, er i for sig forklarligt og maaste i sin Orden, men det medfører dog forskjellige Vanskeligheder. Det er mig ikke ganske klart, om det ogsaa vil være rigtigt i den nye Ret at lade præsidere en Assessor fra Criminal- og Politiretten. Jeg skal villig indrømme, at Criminal- og Politiretten tæller et meget stort Antal særdeles dygtige og humane Assessorer, og jeg siger det saa meget hellere, som der i den seneste Tid er fremkommen forskjellige Tvivlsmaal med Hensyn til deres Humanitet — Tvivlsmaal, som hvor uretfærdige og utilbørlige i deres Form de end ere, dog kunne bidrage til hos dem, som ikke nøiere kjende Sagen, at fremkalde en Mistillid, som er uberettiget. Men idet jeg indrømmer dette, skal jeg dog paa samme Tid gjøre opmærksom paa, at Criminal- og Politiretens Assessorer ere opdragte under og fortrolige med et System, som ikke hører hjemme ved den nye Ret, der her skal etableres, nemlig Inquisitionssystemet. Vor criminelle Retspleie fører den Ulempe med sig, at det bliver en Opgave for Dommeren — og det blev fremhævet med megen Styrke forleden Dag — at fremstafte, stundom næsten fremtvinge en Tilstaaelse fra den Anklagedes Side. Jeg frygter, at Criminal- og Politiretsassessorerne ville medbringe denne Tradition. Jeg indrømmer deres store Indsigt, deres Erfaring, deres Kjendskab til de mange spredte Lovbestemmelser, som skulle anvendes, men jeg frygter, at de ville medbringe denne ikke heldige Tradition til den nye Ret, som de skulle beklæde. Det er sandt, at man kunde opstille en Analogi og sige, at ligesom Skiftecommissionen er sat i en vis Forbindelse med Landsover-

retten, saaledes at denne Rets Assessorer gaae ind i denne Commission, sidde der i nogen Tid, berige sig med Erfaringer, hentede fra det praktiske Liv, og saa vende tilbage til deres Plads i Retten, hvor de saaledes erhvervede Kundskaber komme dem til Nytte — saaledes skulde Criminal- og Politirets Assessorerne gaae over til denne nye Ret, for, efter at have siddet der i nogen Tid og samlet Erfaring, da at vende tilbage til Criminalretten og der frugtbargjøre de saaledes erhvervede Kundskaber. Men jeg troer dog, at denne Fordeel vil kjøbes paa Bekostningen af den nye Ret, der her etableres, saa at sige paa Dørtærsklen til en indgribende Reform i vor hele Retspleie, og jeg maatte da ansee Fordelen for at være for dyrt kjøbt. Den Mand, som kommer til at beklæde den nye Ret, bør ganske vist ikke kort efter atter forlade denne Stilling; jo længere han sidder der med usvækket Aandskraft, desto større vil hans Personalkjendskab, hans Sikkerhed og Erfaring blive, og desto lettere vil han være istand til at erhverve sig den hele Forretningsdygtighed, som Udførelsen af hans vanskelige Pligter udkræver. Derfor forekommer det mig at være rigtigt, selv om man bevarer Forbindelsen med Criminal- og Politiretten, strax og bestemt at udtale, at den Dommer, der kommer til at præsidere i den nye Ret, knyttes varig til den. Der ligger stor Magt paa, at den nye Ret faaer en saa vidt muligt ny udpræget og fra den tidligere Retspleie forskjellig Charakter og Præg. Det vilde endog være ønskeligt, om man for den kunde finde et Navn, hvori Ordet „Politi“ ikke brugtes, om den kunde blive kaldt „Communalret“, „Fredsdommerret“ eller et hvilket som helst andet Navn, kun at det gjengiver Rettens Function og ikke har dette Ord „Politi“, som for en stor Deel af Befolkningen har en frastødende Klang. Det Tiendommelige i Charakter og Præg, som jeg kunde ønske ved den nye Ret, findes flydigt og smukt hos den engelske Politiret; det skulde bestaae deri, at der ved Siden af den Strengthed, den fuldkomne Frihed for enhver Personsanføelse, den øvede Conduite i Ledelsen af Forretningerne, den strenge Retfærdighed, tillige fandtes Noget af den faderlige og patriarkalske Tone, som gjør det saa velgjørende enten at høre eller læse Forhandlingerne